

## BÖLÜM 1

### HORSHAW DEŞİCİSİ

İlk çığlığı duyduğumda, arkamı dönüp ellerimle kulaklarımı kapayarak başım acıyana kadar bastırdım. O an, yardım etmek için hiçbir şey yapamazdım. Ama hâlâ duyabiliyordum, acı çeken bir rahibin sesiydi bu ve yavaş yavaş yitip gidene dek, uzun bir süre devam etti.

Ben de karanlık ahırda titrerken çatıyı döven yağmur damlalarını dinleyerek cesaretimi toplamaya çalıştım. Kötü bir geceydi ve daha da kötüleşmek üzereydi.

On dakika sonra, bağlayıcı ve ekip arkadaşı geldi. Koşup onları kapıda karşıladım. Her ikisi de iri yarı adamlardı; boyum ancak omuzlarına geliyordu.

“Pekâlâ evlat, Bay Gregory nerede?” diye sordu bağlayıcı, sesindeki sabırsızlığı duyabiliyordum. Elindeki feneri kaldırıp kuşkuyla çevreye baktı. Kurnaz ve zeki bakan gözleri vardı. Bu adamların ikisi de aptalca davranışlara katlanırmış gibi görünmüyordu.

“Çok hasta!” dedim, sesimin zayıflamasına ve titremesine neden olan sinirlerimi kontrol etmeye çalışarak.

“Geçtiğimiz haftadan beri yüksek ateşle yatıyor, yerine beni gönderdi. Adım Tom Ward. Çırağımıym.”

Bağlayıcı hızla beni süzdü, gelecekteki işi için ölçümü alan bir cenaze levazımatçısı gibiydi. Sonra kaşını öyle kaldırdı ki, hâlâ yağmur suyu damlatan şapkasının altında görünmez oldu.

“Pekâlâ Bay Ward” dedi, sesinde keskin bir alay vardı “talimatlarınızı bekliyoruz.”

Sol elimle pantolonumun cebinden duvarcının çizdiği taslağı çıkardım. Bağlayıcı, feneri toprak zemine bıraktı, yaşamdan bezmiş gibi kafasını sallayıp arkadaşına baktıktan sonra taslağı alıp incelemeye başladı.

Duvarcının talimatları, kazılması gereken çukurun boyutlarıyla çukura yerleştirilecek taşın ölçülerini veriyordu.

Çok geçmeden bağlayıcı yeniden kafasını sallayarak fenerin yanına diz çöktü, kâğıdı ışığa yaklaştırdı. Ayağa kalktığı anda suratı asıktı. “Çukur üç metre derinliğinde olmalı,” dedi. “Burada sadece iki diyor.”

Bağlayıcı işini iyi biliyordu. Standart öcü çukuru iki metre derinliğindedir, ama ölçülerin en tehlikelisi olan bir deşici için normal olan üç metredir. Bir deşiciyle karşı karşıya olduğumuz –rahibin çığlıkları bunun kanıtıydı– kesindi, ancak üç metre kazacak zaman yoktu.

“Yetmek zorunda,” dedim. “Sabaha kadar bitmeli, yoksa çok geç olur ve rahip ölür.”

O ana dek, büyük postalları ve hareketleriyle kendilerine güvendikleri anlaşılabilir cüsseli adamlardı. Oysa şimdi

endişeli görünüyorlardı. Ahıra gelmeleri için onlara gönderdiğim çağrıdan, durumu anlamış olmalıydılar. Vakit kaybetmeden gelmelerini sağlamak için Hayalet'in ismini kullanmışım.

“Ne yaptığını biliyor musun evlat?” diye sordu bağlayıcı. “Bu işi kıvrılabilecek misin?”

Gözlerimi kırpmamaya gayret ederek gözlerinin içine baktım. “İyi bir başlangıç yaptım,” dedim. “Eyaletteki en iyi bağlayıcıyı ve arkadaşını buldum.”

Doğru şeyi söylemişim ve bağlayıcı gülümsedi. “Taş ne zaman geliyor?” diye sordu.

“Şafak sökmeden. Duvarcı kendisi getirecek. Hazır olmalıyız.”

Bağlayıcı başıyla onayladı. “O zaman önden buyurun Bay Ward. Nerenin kazılmasını istediğinizi gösterin.”

Bu kez sesinde alay yoktu. Ses tonu ciddiye; işin bir an önce bitmesini istiyordu. Hepimiz bunu istiyorduk ve süre azdı. Vakit kaybetmeden şapkamı başıma geçirdim, sol elime Hayalet'in asasını kaptığım gibi dışarı, soğuk ve çiseleyen yağmura çıktım.

İki tekerlekli at arabaları hemen dışarıdaydı. Malzemelerin üstü su geçirmez bir örtüyle kaplıydı, arabaya koşulu at sabırla burnundan buhar soluyordu.

Yağmurdan çamurlaşmış tarlayı geçip karaçalıların seyrekleştiği yere, kilise bahçesinin sınırındaki ulu meşe ağacının hemen altına varana kadar yürüdük. Çukur kutsal

toprağa yakın olacaktı, ama çok da değil. En yakın mezar taşları sadece yirmi adım ötedeydi.

“Çukuru olabildiği kadar şuna yakın kazın,” dedim ağacın gövdesini işaret ederek.

Hayalet’in dikkatli gözetimi altında alıştıрма olsun diye birçok çukur kazmıştım. Acil bir durum anında bu işi ben de yapabiliirdim, ancak bu adamlar uzmandı ve hızlı çalışabiliirlerdi.

Onlar aletlerini almak üzere geri dönerlerken önce çalıların, ardından mezar taşlarının arasından geçerek eski kiliseye ilerledim. İyi bir tamirat istiyordu: Çatıda eksik levhalar vardı ve yıllardır bir damla boya değmemiş olmalıydı. Yan kapıyı itince inleyip gıcırdayarak açıldı.

Yaşlı rahip hâlâ aynı konumdaydı, mihrabın yanında sırtüstü yatıyordu. Kadın rahibin başında diz çökmüş, ağlıyordu. O anki tek fark, kilisenin ıslıl ıslıl olmasıydı. Kilise yönetim kurulu odasındaki mumları almış, hepsini birden yakmıştı. Beşli altılı gruplar halinde yerleştirilmiş en az yüz kadar mum vardı. Sıraların üzerine, yere ve pencere pervazlarına yerleştirilmişlerdi; ancak çoğu mihrabın üzerindeydi.

Kapıyı kaparken ani bir rüzgâr esti ve tüm alevler aynı anda titredi. Başını kaldırıp bana baktı, yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

“Ölüyor!” derken yankılanan sesi acı doluydu. “Buraya gelmen neden bu kadar uzun sürdü?”

Haber Chipenden'a ulaştığından bu yana kiliseye gelmem iki gün sürmüştü. Horshaw otuz milden daha uzaktı ve yola hemen çıkmamıştım. Önceleri, hâlâ yataktan çıkmayacak kadar hasta olduğundan Hayalet yola çıkmama izin vermemişti.

Hayalet, en az bir sene eğitmeden çıraklarının tek başına çalışmasına asla izin vermezdi. Ben on üçüme yeni girmiştim ve onun çırağı olalı altı aydan az bir süre geçmişti. Zorlu, korkutucu bir meslekti ve çoğu zaman 'karanlık' adını verdiğimiz bir dünyanın yaratıklarıyla mücadele etmemiz gerekiyordu. Cadılar, hortlaklar, öcüler ve geceleri ortaya çıkan şeylerle nasıl başa çıkılması gerektiğini öğrenmiştim. Ama buna hazır mıydım?

Bağlanacak bir öcü vardı, doğru yapılırsa oldukça basit olmalıydı. Hayalet'i iki defa bunu yaparken görmüştüm. Her defasında usta adamlar çalıştırmıştı ve iş sorunsuz hallolmüştü. Ancak bu kez biraz farklıydı. Bazı karışıklıklar vardı.

Rahip, Hayalet'in öz kardeşiydi. Onu daha önce bir kez, sonbaharda Horshaw'a geldiğimizde görmüştüm. Bize bakıp havaya eliyle büyük bir haç çizmişti, yüzü öfkeyle buruşmuştu. Hayalet ona doğru bakmamıştı bile, çünkü aralarındaki sevgi bağı kopmuştu ve kırk yılı aşkın bir süredir konuşmamışlardı. Ancak aile aileydi ve işte bu yüzden en sonunda beni Horshaw'a göndermişti.

"Rahipler!" diye bağırırmıştı Hayalet. "Neden bildikleri işi yapmıyorlar? Neden her işe karışmak zorundalar? Bir

deşiciyi alt etmeye çalışırken ne düşünüyordu acaba? Bırak da ben işimi yapayım, başkaları da kendi işini yapsın.”

En sonunda sakinleşip bana saatlerce, neler yapılması gerektiğiyle ilgili ayrıntılı talimatlar ve tutmam gereken bağlayıcı ile duvarcının adlarını, adreslerini vermişti. Bir de doktor ismi verip mutlaka onun da olması gerektiği konusunda ısrar etmişti. Bu da bir başka dertti, zira doktor epey uzakta yaşıyordu. Ona haber gönderdim; hemen yola koyulacağını umuyordum.

Bir bezle yavaşça rahibin alnını silen kadına baktım. Rahibin kirli, düz ve cansız saçları yüzünü kapatmayacak şekilde geriye atılmıştı ve gözleri, yuvalarında ateşler içinde dönüyordu. Kadının, Hayalet'ten yardım isteyeceğini bilmiyordu. Bunu bilmiş olsa itiraz ederdi, bu yüzden beni göremiyor olması çok iyiydi.

Kadının gözlerinden damlayan yaşlar mum ışığında parlıyordu. Kadın onun kâhyasıydı, yani aileden biri dahi değildi. Kadının bu kadar çok üzüldüğünü görünce, rahip ona çok iyi davranmış olmalı, diye düşündüğümü anımsıyorum.

“Doktor yakında burada olur,” dedim “ona acısını dindirmek için bir şeyler verecektir.”

“Tüm yaşamı boyunca acı çekti,” diye yanıtladı. “Ben de onun için bir baş belası oldum. Tüm bunlar onu ölümden korkar hale getirdi. O bir günahkâr ve nereye gideceğini biliyor.”

Her kim olursa olsun ve her ne yapmış olursa olsun, yaşlı rahip bunu hak etmiyordu. Bunu kimse hak etmiyordu. Kesinlikle cesur bir adamdı. Ya da çok aptal. Öcü şeytanlıklarına başladığında, onunla baş etmek için sıradan rahip araçlarına başvurmuştu: çan, kitap ve mum. Ama 'karanlık'la böyle başa çıkılmaz. Bunlar çoğu zaman işe yaramazdı; çünkü öcü, rahip ve onun şeytan çıkarma dualarına aldırmazdı. Öcü, bir süre sonra kendiliğinden orayı bırakıp giderdi ve rahip, çoğu zaman olduğu gibi, övgüler alırdı.

Ancak bu, karşılaşılabilecek en tehlikeli öcü türüydü. Temel besinlerinden ötürü bunlara genellikle 'sığır deşicisi' derdik. Rahip işine burnunu sokmaya başlayınca öcünün kurbanı olmuştu. Artık o, insan kanının tadını almış olan, tamamen gelişmiş bir 'deşici' idi ve rahip canını kurtarabilirse şanslı sayılırdı.

Yerdeki döşemelerde bir çatlak vardı. Mihrabın dibinden, rahibin neredeyse üç adım ötesine kadar zikzaklar çizerek uzanan bir çatlaktı bu. En geniş olduğu kısımda genişliği yarım karışı buluyordu. Öcü, zemini çatlattıktan sonra yaşlı rahibi ayağından yakalamış ve bacağına neredeyse dizine kadar çatlakın içine çekmişti. Şimdi ise, aşağıdaki karanlıkta kanını emiyor, onu yavaş yavaş öldürüyordu. İri bir sülük gibiydi, aldığı zevki arttırmak için kurbanını mümkün olduğunca uzun süre öldürmüyordu.

Ne yaparsam yapayım riskli bir işti; rahip yaşasa da, yaşamasa da... Öcüyü mutlaka bağlamalıydım. Bir kez,

insan kanının tadını aldı mı, artık sığırları öldürmekle yetinmezdi.

“Onu kurtarabiliyorsan kurtar,” demişti Hayalet, ben çıkmak üzere hazırlanırken. “Ama her ne yaparsan yap, öcünün hakkından geldiğine emin ol. Bu senin asıl görevin.”

\*\*\*

Kendi hazırlıklarımı yapmaya başladım.

Bağlayıcının ekip arkadaşı çukuru kazmaya devam ederken bağlayıcıyla birlikte ahıra geri döndüm. Ne yapılması gerektiğini biliyordu: Önce, yanlarında getirdikleri büyük bir fıçıyı suyla doldurmaya başladı. Deneyimli insanlarla çalışmanın avantajlarından biri buydu; ağır malzemeleri sağlıyorlardı. Oldukça sağlam, metal kasnakların çevrelediği ve yaklaşık dört metrelik bir çukura dahi yetebilecek kadar büyük, ahşap bir fıçıydı.

Bağlayıcı yarısına kadar suyla doldurduğu fıçıya, at arasından getirdiği büyük bir çuvaldan kahverengi bir toz dökmeye başladı. Her seferinde az bir miktar döküyor, hemen ardından kalın bir sopayla karıştırıyordu.

Çok geçmeden karıştırmak güçleşti; fıçıdaki sıvı, gitgide yoğun, yapışkan bir maddeye dönüştü. Üstelik haftalar önce ölmüş bir ceset gibi kötü kokuyordu. Eklenen tozun büyük bir kısmının ezilmiş kemik olduğu düşünülürse aslında bu pek de şaşırtıcı değildi.

Sonuç çok güçlü bir yapışkan olacaktı ve bağlayıcı karıştırmaya devam ettikçe terleyip güçlkle nefes almaya



başladı. Hayalet daima yapıştırıcıyı kendisi hazırlıyordu ve beni de bu şekilde eğitmişti. Ancak zaman çok azdı ve bu iş için gereken kuvvet, bağlayıcıda vardı. Bu yüzden ondan istenmemesine rağmen hemen çalışmaya başlamıştı.

Yapıştırıcı hazırlanınca yanımda getirdiğim torbalardan demir tozuyla tuz eklemeye başladım. Karışıma düzenli bir şekilde dağılmalarını sağlamak için de bir yandan yavaşça karıştırmaya devam ediyordum. Demir, bir öcü için tehlikelidir; çünkü tuz onu yakarken demir yavaş yavaş gücünü emer. Öcü bir kez çukura girerse oradan çıkamaz, kayanın alt kısmıyla çukurun kenarları aynı karışımla kaplandığında kendini iyice küçültüp aradaki boşlukta kalmak zorundadır. Elbette asıl sorun öcüyü çukura sokabilmektir.

Şimdilik bu konuda endişe etmiyordum. En sonunda bağlayıcı da, ben de yapıştırıcının kıvamını bulduğuna kanaat getirdik.

\*\*\*

Çukur henüz tamamlanmadığından, Horshaw'a uzanan virajlı, dar yolda doktoru beklemekten başka yapacak işim yoktu.

Yağmur dinmiş, hava oldukça durgunlaşmıştı. Eylül ayının sonlarıydı ve havalar giderek kötüleşiyordu. Çok yakında yağmurdan daha kötüsüyle karşılaşacaktık ve batıdan gelen zayıf gök gürültüleri beni daha da endişelendiriyordu. Yirmi dakika kadar sonra uzaktan gelen toynak sesleri duydum. Doktor, pelerini arkasında uçarak, dört-nala sürdüğü atının üzerinde köşeyi dönerken, sanki cehennemden köpekleri tarafından kovalanıyor gibiydi.